

ילדי גן

מספרים:

חומכס

ספריית *נח פז* מאגדה

הסיפור של כולנו

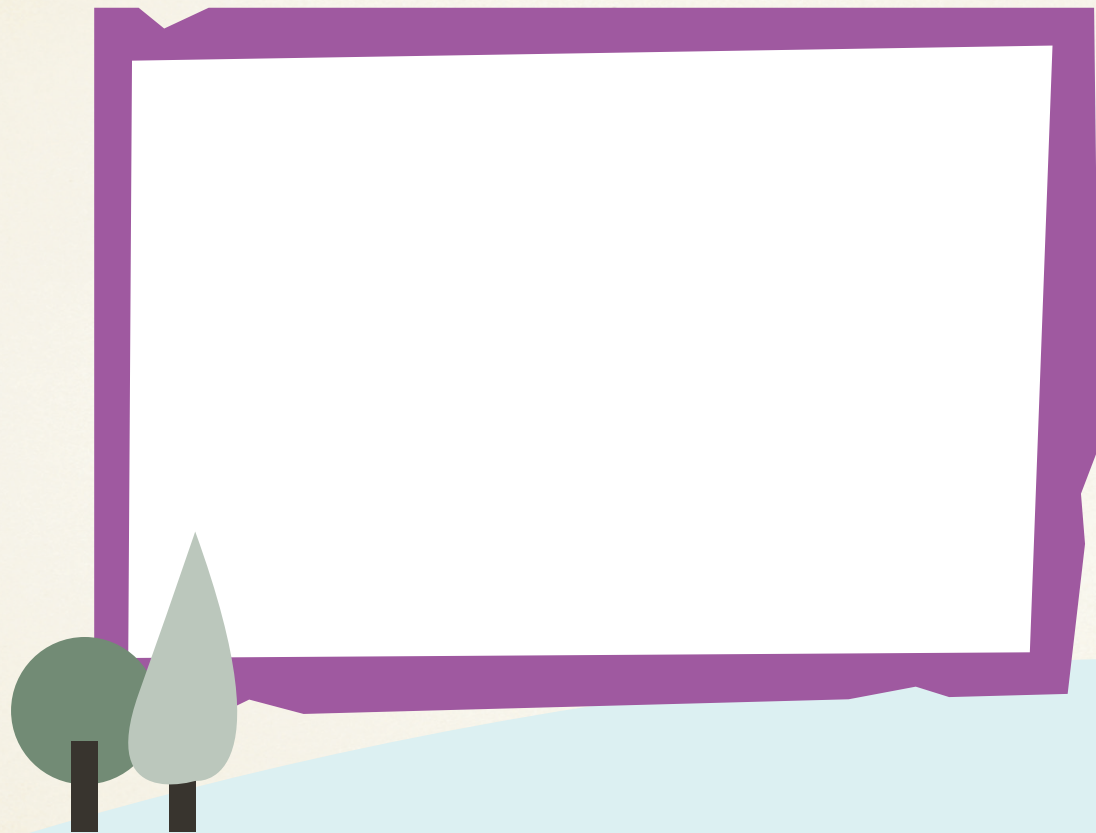
הסיפור שלי

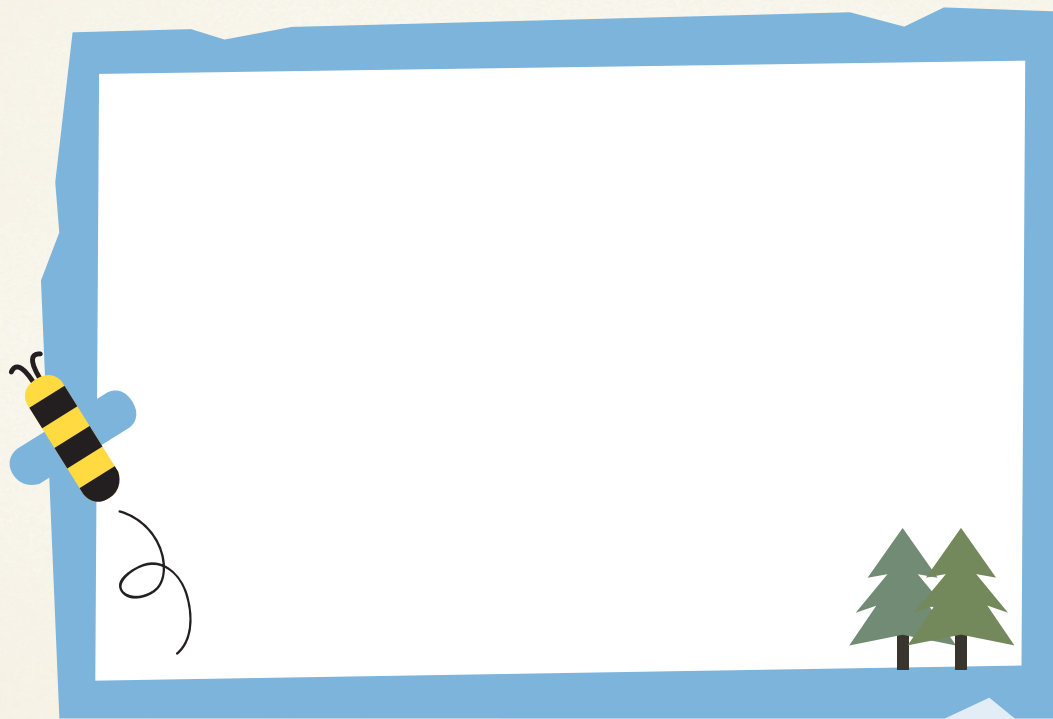

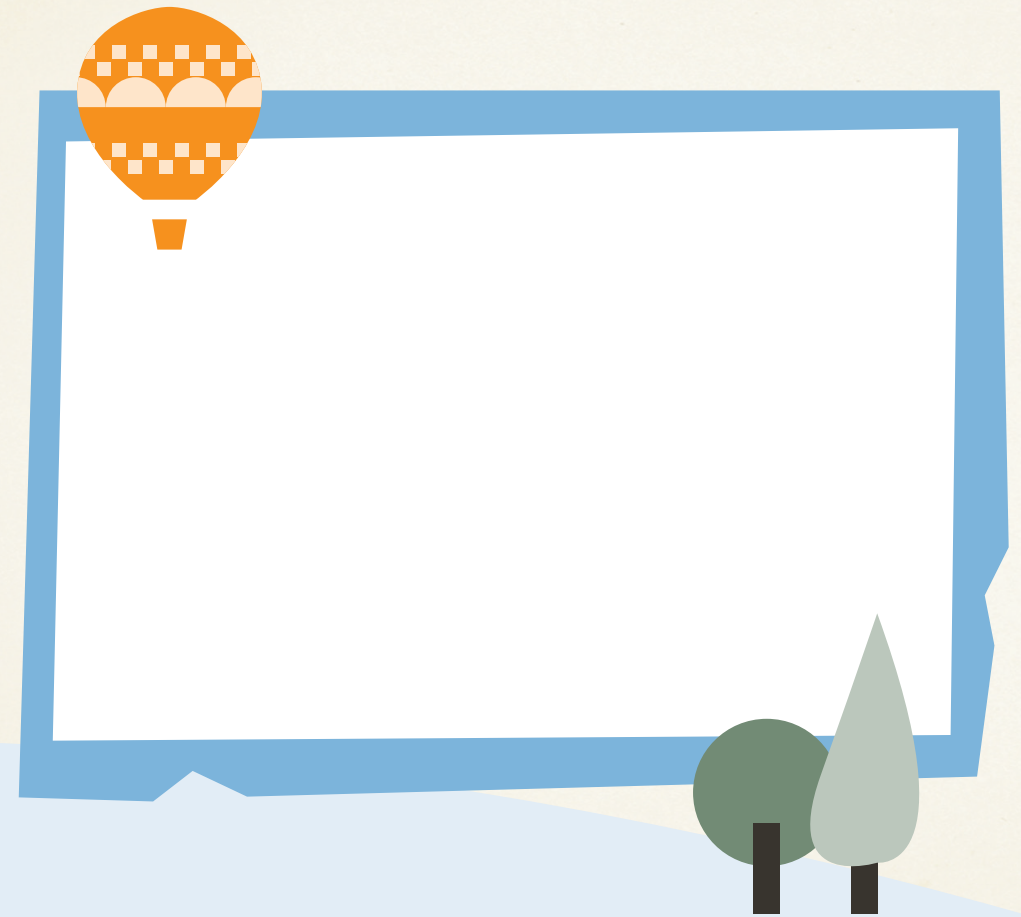
יום אחד ראה דב שמנמן פס חום בצוארו של אחד הדובים ביער.
"איזה פס יפה! הלואי שיהיה לי פס כזה,"
אמר הדב בקול וגרד את הצוואר.
כהרף עין קשט פס חום את צוארו.
אמא־דבה חשבה שהפס החדש הוא כתם לכלוך ורחצה את הדב.
שפשפה ושפשפה והפס לא נמחק.
לא יפלא שאמא־דבה, אבא־דב וכל הדובים ביער
החלו לקרוא לו חומפס.

חומפס היה דב שמן, אבל לא יותר מדי.
הליכתו הייתה אטית, אבל לא יותר מדי.
דב כמו כל הדובים.
אבל כאשר היה מביע משאלה בקול,
הייתה בקשתו מתקימת.
ודבר כזה לא קורה לכל דב ביער!

המשיר הדב ללכת ובדרכו פגש תיש.
"הו, איזה זקן ארוך!" אמר וגרד את סנטרו,
"אני ממש רועד מקנאה. הלואי שיהיה לי זקן!"
מיד צמח לו זקן ארוך.
התיש, שמעולם לא ראה דב מזקן, אמר לעצמו:
"דב מסכן! באמת מסכן! למה לו זקן?"

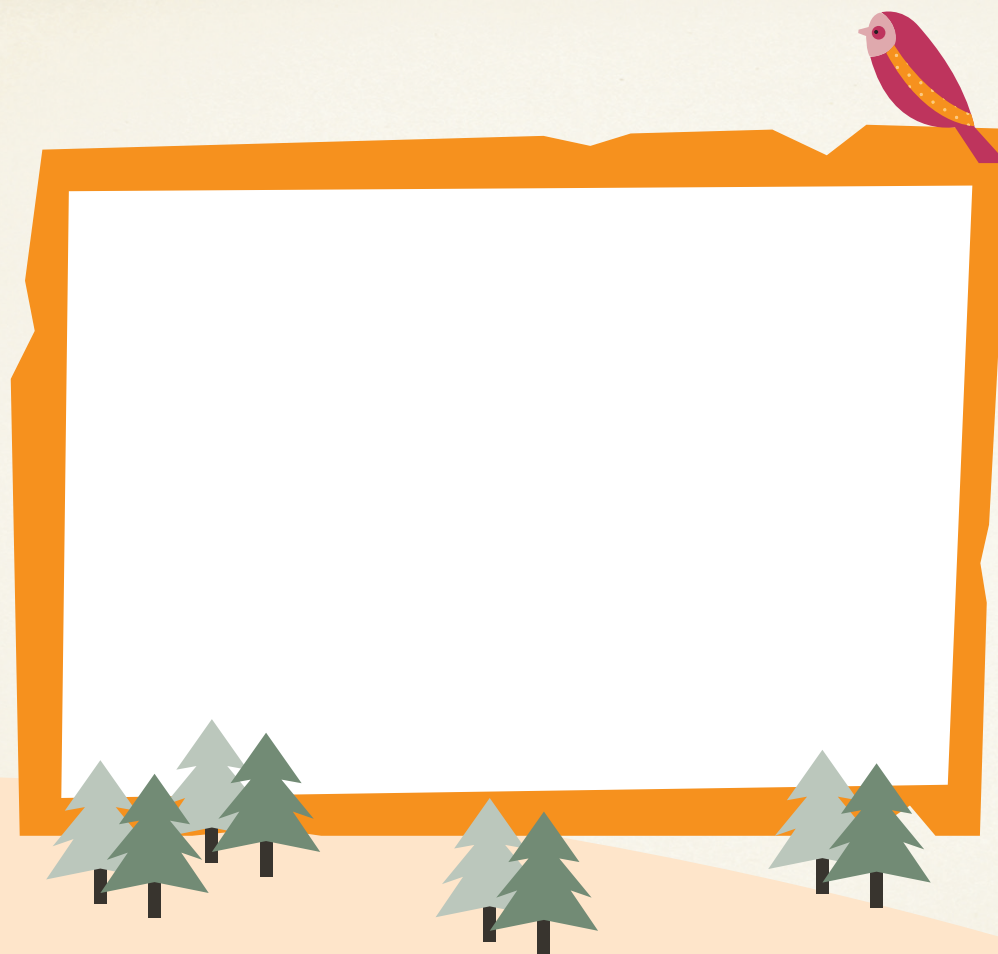
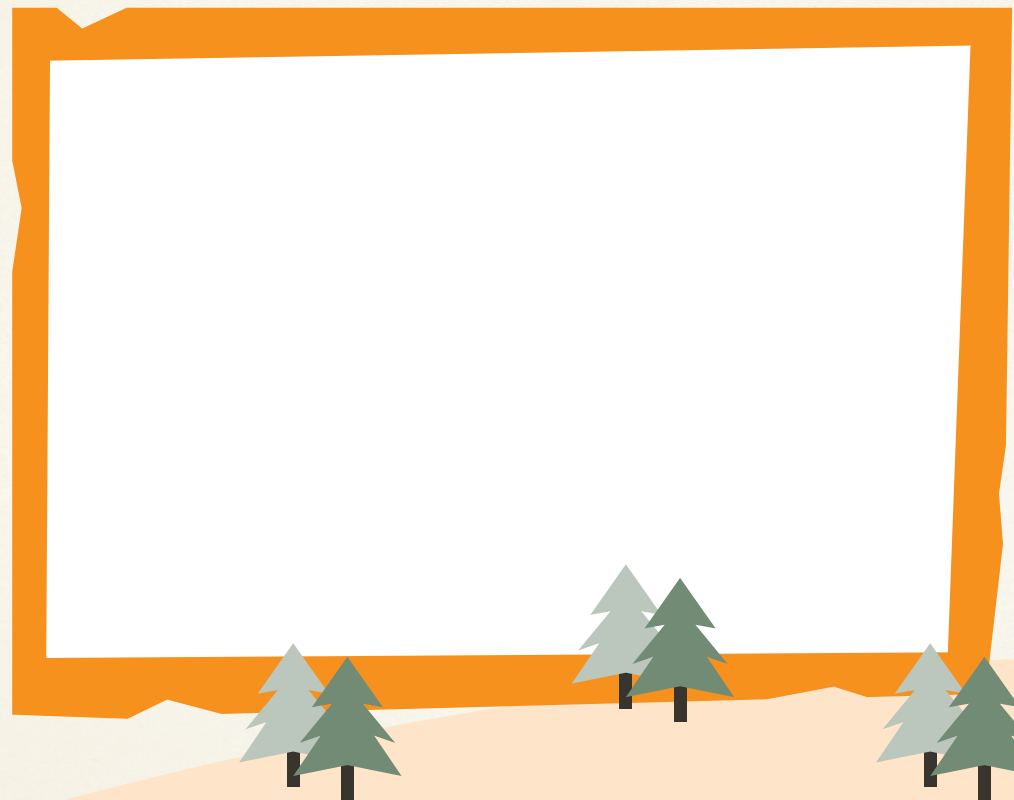

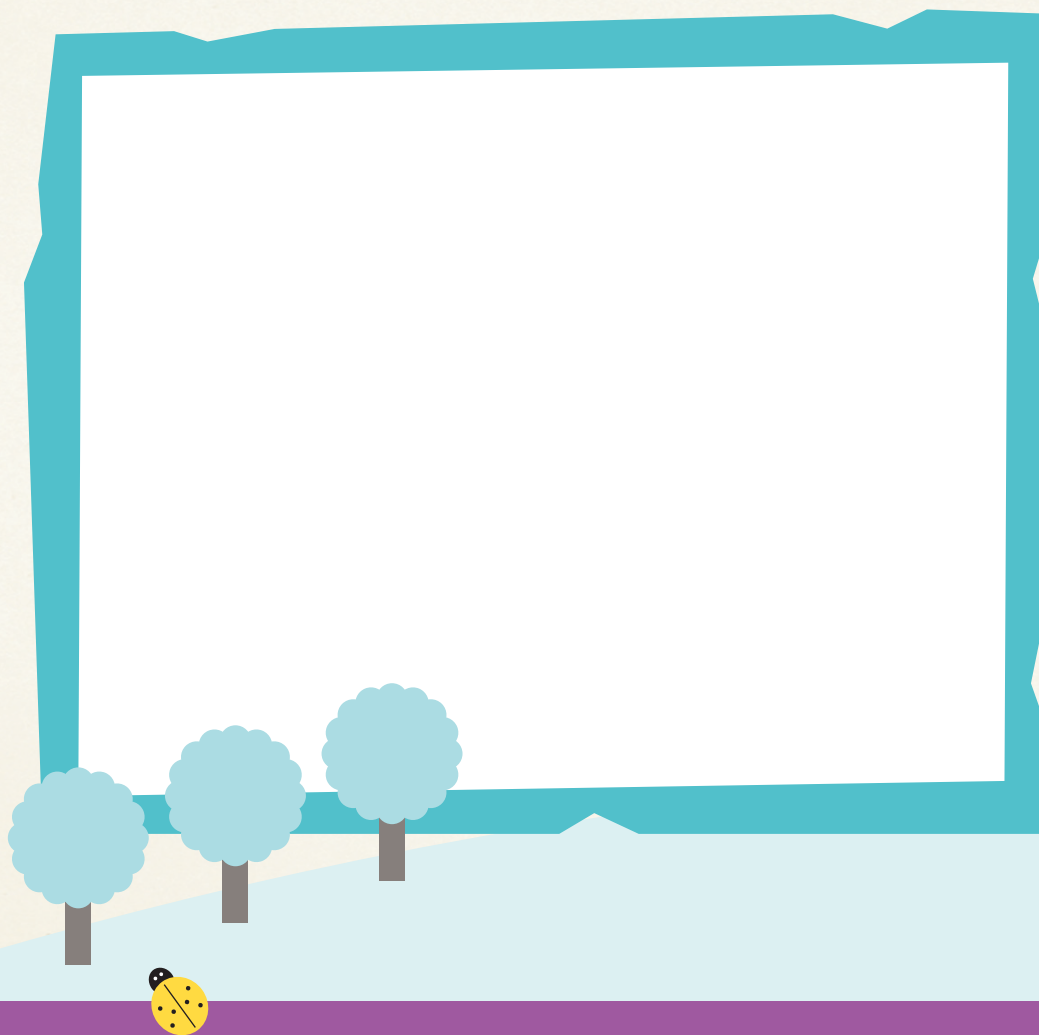
פעם עזב חומפס את חלקת הדבים ויצא לעמק היער.
בדרכו פגש אריה.
"איזה זנב ארוך יש לאריה הזה," אמר וגרד את אחוריו,
"אני כל כך מקנא. הלואי שיהיה לי זנב ארוך!"
מיד צמח לו זנב ארוך.
הוא נוסף אותו קדימה ואחורה, מעלה ומטה,
ושמח בזנבו שמחה גדולה.
ראה האריה את זנבו של הדב ואמר:
"דב מסכן! באמת מסכן! למה לו זנב?"

המשין חומפס לשוטט ביער.
נשא עיניו וראה נשר גדול חג עגולים בשמים.
"הו, כנפים רחבות!" התפעל וגרד את כתפיו.
"אני מת מקנאה. גם אני רוצה כנפים!"
כהרף עין צמחו כנפים לדב.
ראה הנשר דב בעל כנפים ותמה:
"דב מסכן! באמת מסכן!
למה לו כנפים, לדב הזה?
והרי לעולם לא יוכל לעוף."

הלך חומפס הלאה ופגש צבי.
"הו, קרנים נהדרות!" התפעל הדב וגרד את קדקדו,
"אני ממש מתעלף מקנאה. גם אני רוצה קרנים!"
אותו רגע צמחו לחומפס קרנים.
ראה הצבי דב עם קרנים ונבהל:
"דב מסכן! באמת מסכן!
איך הוא יכול לשאת קרנים?
והרי את גופו השמן הוא בקשי סוחב."

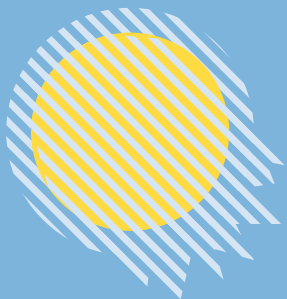

עוד הוא מתבונן בפליאה בסנפירים
שמע צפור מציצת על אחד העצים.
הקשיב חומפס לקולה ונאנח:
"הצפור שרה יפה,
הלואי, הלואי שיהיה לי קול של צפור!"
אמר וגרד את גרונו -
ומיד החל לציץ.

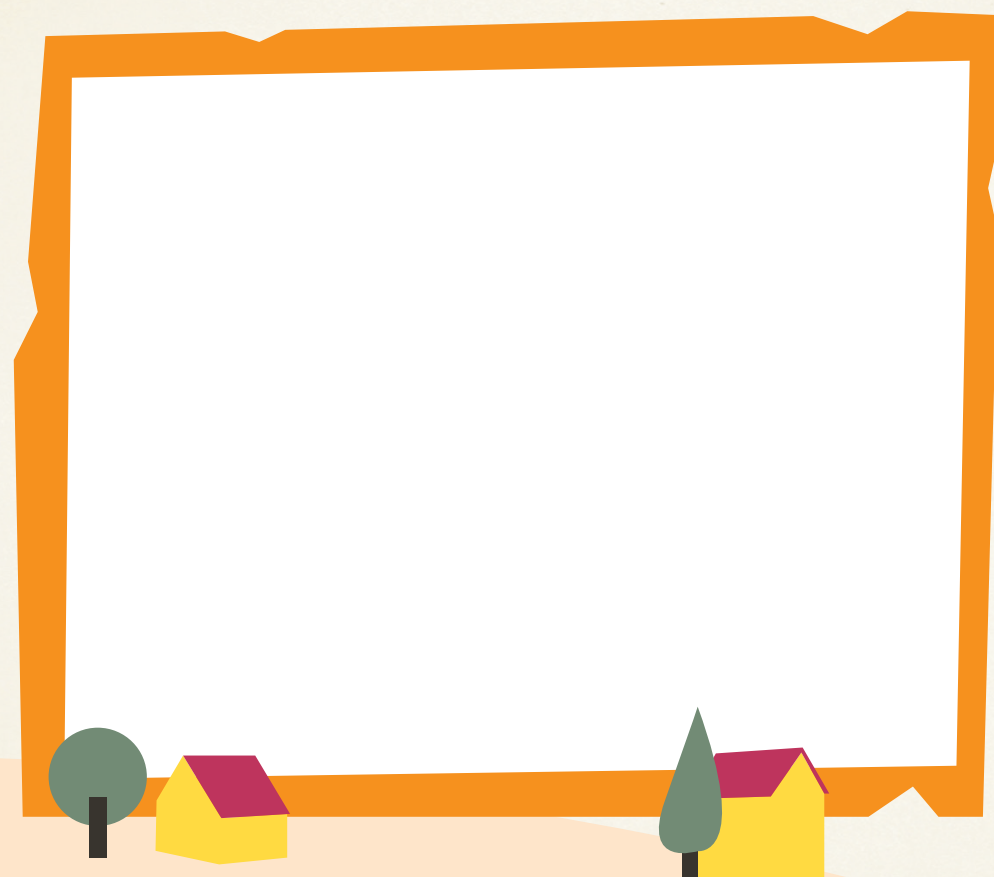
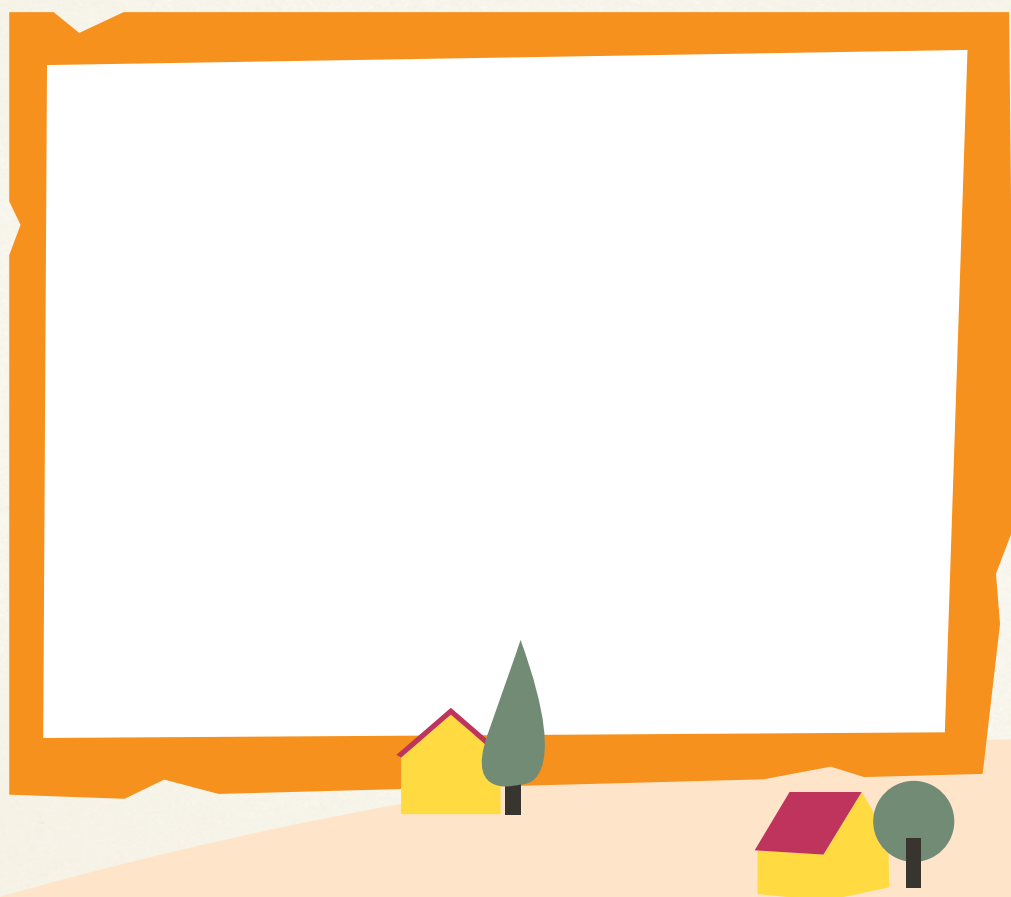
הלך חומפס והלך והגיע לנהר,
שם ראה דגים יפי סנפיר.
"הלואי שיהיו לי סנפירים!"
קרא בקול וגרד את כפות רגליו.
בן־רגע בצבצו סנפירים בכפותיו.

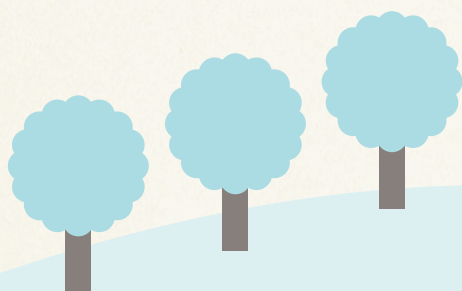

מהר חומפס אל חבריו הדבים,
אבל הם לא הכירו אותו,
ולא ידעו מנין באה חיה מוזרה זו לחלקת הדבים.
"בואו נגרש את המפלצת הזאת!"
קראו הדבים פה אחד והקיפו את חומפס במעגל.

הסתכל הדב בדמותו שבמים,
חזר חיוך שובב וציץ:
"זנב של ליש
זקן של תיש
קרניים של צבי
כנפים של נשר
וסנפיר של דג –
כל הדבים כלם יקנאו בי."

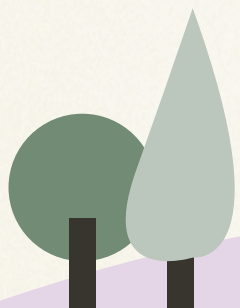
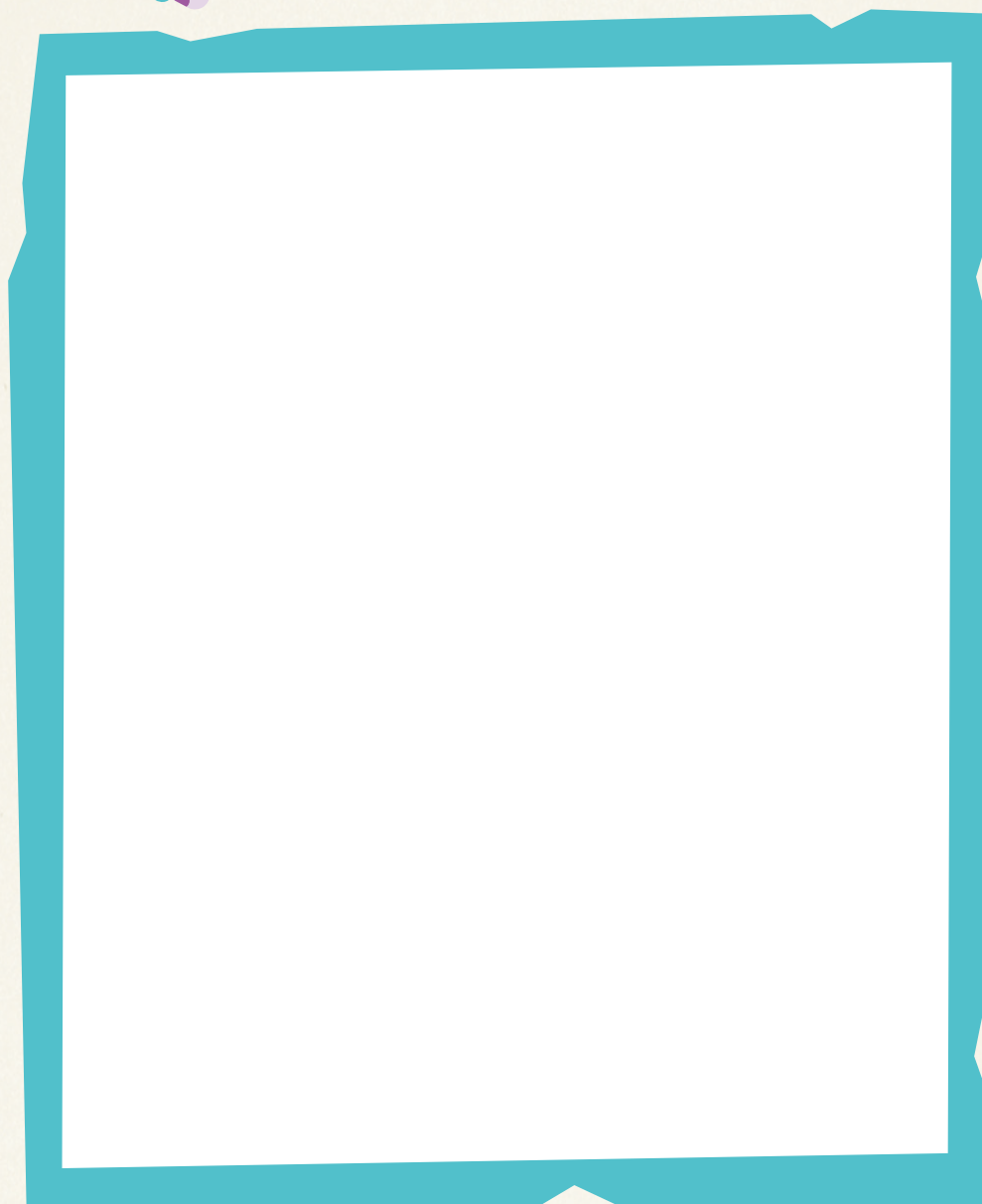

רצה חומפס להשמיע נהמה אדירה,
שהיא סיסמת המשפחה,
אבל לא נהמה יצאה מגרונה
אלא ציוץ בוכה, גדול ורטב.
"הלואי שאהיה דב כמו כל הדבים:
בלי זנב
בלי זקן
בלי קרניים
בלי כנפים
ובלי סנפירים.
ואפלו, אפלו בלי פס חום בצנאר," ציץ הדב.

אבל משאלה זו לא נתקימה,
כי חומפס צריך היה לבקש בקולו
ולא לציץ כצפור.

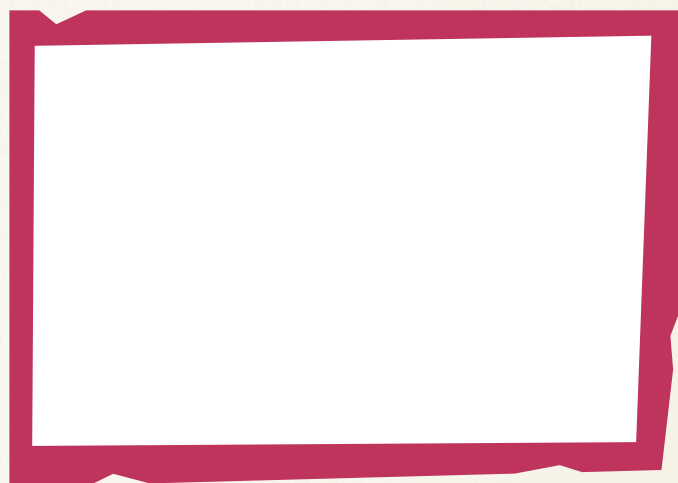

שְׁמַעָה אָמוּ שֶׁל חוּמֶפֶס אֶת הַצִּיּוּצִים
וּקְרָא בְּהִלָּה:
"זֶה הַדָּב שֶׁלִּי! זֶה חוּמֶפֶס!"
הִיא דָּחְפָה אֶת הַדָּבִים שֶׁהִתְקַהְלוּ סָבִיב
וְרָצָה אֵלָיו.

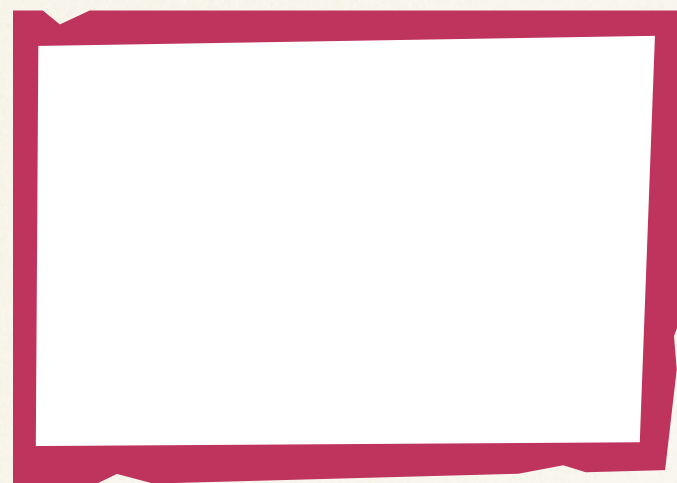
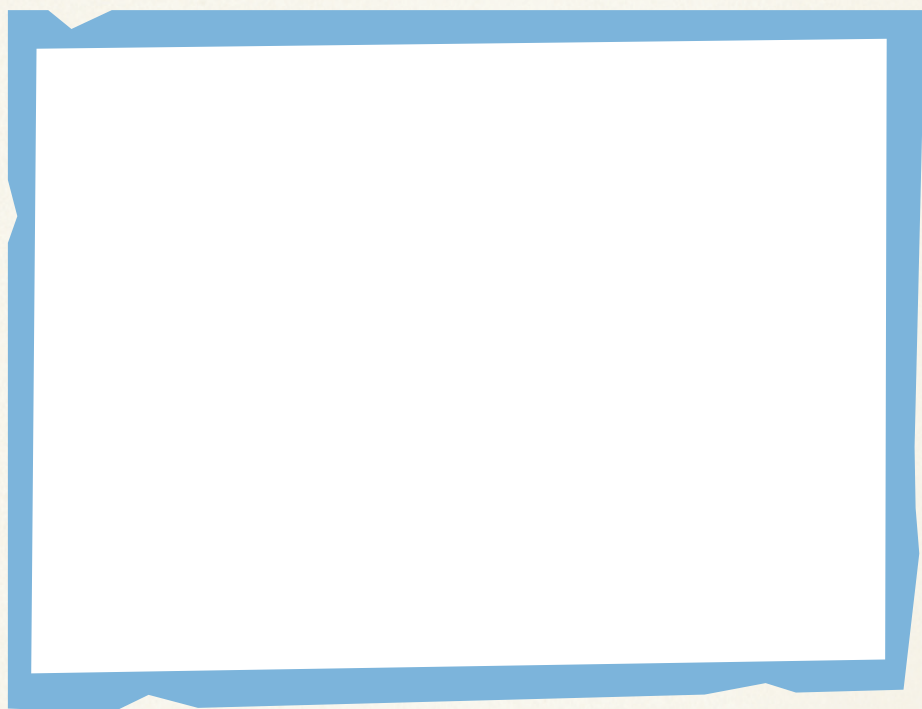
נִשְׁקָה אִמָּא־דָּבָה לַדָּב
וְ...
הַזָּנָב נָעַלָם
הַזָּקוֹן נָעַלָם
הַקֶּרְנִים נָעַלְמוּ
הַכְּנָפִים נָעַלְמוּ
וְגַם הַסְּנִפִּירִים נָעַלְמוּ.
אִמָּא־דָּבָה נִשְׁקָה לוֹ עוֹד,
וְהוּא הִפְסִיק לְצִיֵּץ,
וְקוּלוֹ חָזַר אֵלָיו.
רַק הַפֶּס הַחוּם נִשְׁאָר בְּצוּאָרוֹ שֶׁל חוּמֶפֶס
וְלֹא נִמְחַק אֵיךְ פִּעֵם.

אנחנו קהילה
של קוראים

כתבה: שלומית כהן-אסיף

אייר: אביאל בסיל

הוצאת הקיבוץ המאוחד

השתתפנו במיזם של ספריית פיג'מה, "הסיפור שלי, הסיפור של כולנו!"

בחרנו יצירה ישראלית, ספר שאהבנו במיוחד.
קראנו אותו יחד ונהנינו. הכנו תלבושות ותפאורות,
התחפשנו, הצטלמנו וזו התוצאה.

* השימוש בטקסט באדיבות המחברת ולשימוש בספר זה בלבד.

משרד החינוך המנהל הפדגוגי
האגף לחינוך קדם יסודי

מסורת של סיפורי לילה טוב

